ΝΑ02| ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

2023 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2023/να02-περι-προσευχησ/

Ἐν μέσῳ τῶν ποικιλομόρφων ὄντων, ἅτινα διακρίνουσι τὴν ἐκτεταμένην βασιλείαν τῆς ζωῆς, κινεῖται ὡς ὀντότης ζωϊκὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος, προσδίδων μὲ τὴν ζωϊκὴν εὐτέλειαν αὐτοῦ τὴν τελευταίαν ἐκδήλωσιν τῆς ἀκατανοήτου Ἁρμονίας, τῆς διακρινούσης τὴν πολύμορφον Δημιουργίαν.

Ἐν τῇ ζωϊκῇ αὐτοῦ ἐκδηλώσει ὁ ἄνθρωπος κατ’ οὐδὲν διαφέρει τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν ζωῆς. Γεννᾶται, τρέφεται, ἀναπτύσσεται, κινεῖται, πολλαπλασιάζεται, θνήσκει. Ἐν γένει δὲ ἐκεῖνο, ὅπερ χαρακτηρίζει καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος, εἶναι ὁ Νόμος τῆς φθορὰς καὶ τῆς ἀναδημιουργίας. Πλὴν ὅμως, τῆς ζωϊκῆς αὐτοῦ ἐκδηλώσεως, ὁ ἄνθρωπος παρουσιάζει καὶ ἐκφάνσεις ἐντελῶς ἀσχέτους μὲ τοὺς νόμους τοὺς διέποντας τὴν ζωήν, ἐκφάνσεις αἵτινες ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἐν τῷ ὀργανικῷ αὐτοῦ σκηνώματι ὑπάρξεως **Θείας Ὀντότητος, προσωπικότητος ὑπερζωϊκῆς, ὑπερφυσικῆς. Ἡ Ὀντότης αὕτη, ἡ προσωπικότης αὕτη, δὲν εἶναι ἢ ἡ ψυχή, ἢ μᾶλλον τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου,** ὅπερ μὲ τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοῦ καὶ τοῦ λόγου διακρίνει τοῦτον ἀπὸ τὰς χορείας τῶν λοιπῶν ζωϊκῶν γενῶν καὶ **κατατάσσει αὐτὸν εἰς τὰς Κοινότητας τοῦ Πνευματικοῦ, τοῦ Ἀφθάρτου καὶ Ἀοράτου Κόσμου.**

Καὶ ὅπως ὡς ζωὴ δὲν ὑστερεῖ οὐδόλως εἰς ζωϊκὰς ἐκδηλώσεις ὁ ἄνθρωπος, οὕτω καὶ ὡς πνευματικότης δὲν ὑπολείπεται εἰς πνευματικὰς ἐκφάνσεις. Εὐθὺς ὡς λάβῃ λογικὴν ἐπίγνωσιν τῆς ὑπάρξεώς του, ζητεῖ τὸν λόγον αὐτῆς, ἐρευνᾷ τὰ περὶ αὐτοῦ, διευθύνει τὸν ὀφθαλμόν του καὶ εἰς τὰ μακρὰν αὐτοῦ καὶ στρέφει τὴν παρατήρησιν αὐτοῦ εἰς τὰ βάθη τῆς ὑπ’ αὐτοῦ κατοικουμένης γῆς. Πλὴν δὲν ἀρκεῖται εἰς ταῦτα μόνον. Παρακολουθεῖ τὰ φαινόμενα, ζητεῖ τὰ παραγωγικὰ αἴτια, ἐν τῇ ἀναζητήσει δὲ ταύτῃ προβαίνει εἰς ἀνακαλύψεις, πρὸ τῶν ὁποίων καὶ ἰλιγγιᾷ. Ἐρευνᾷ τὰ ἔνδον αὐτοῦ καὶ πτερυγίζει εἰς τὰ ὑπερπέραν. Μανθάνει τὴν καταγωγὴν καὶ γνωρίζει τὴν ἀπαρχὴν αὐτοῦ. Γνωρίζει ἀκολούθως τὸν Θεὸν καὶ αἰτιολογεῖ τὴν παροῦσαν του κατάστασιν. **Καὶ τότε, ἀφοῦ γνωρίσῃ ὅτι εἶναι Εἰκὼν καὶ Ὁμοίωσις τοῦ Δημιουργοῦ καὶ ἐκπεσοῦσα Θεότης, ἀφοῦ ἀναμετρήσῃ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς του καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς Ἀγάπης, τῆς Μακροθυμίας, τοῦ Ἐλέους καὶ τῆς Προνοίας τοῦ Δημιουργοῦ του, συγκεντροῦται εἰς τὸ ψυχικόν του εἶναι καὶ στέλλει ὕστερον τὴν σκέψιν του, διὰ μέσου τοῦ Ἀπείρου, εἰς τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Καλωσύνης.**

Καὶ νοσταλγῶν τὴν ζωὴν τῆς πνευματικῆς ἐκστάσεως καὶ τῶν ρεμβασμῶν, ἀφήνει νὰ ἐκφύγῃ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του θερμὴ παράκλησις πρὸς τὸν Ποιητὴν τοῦ Παντός. Θεώμενος τὰς ἀναριθμήτους ποικιλίας τῆς Δημιουργίας καὶ ἀκούων τὴν αἰνιγματώδη συνείδησιν τῆς καθολικῆς ζωῆς, στρέφει τὰ πνευματικὰ ὄμματα πρὸς τὸν Δημιουργὸν τῶν ὑπερφυῶν θαυμασίων καὶ στέλλει ὕμνον Δοξολογίας πρὸς Αὐτόν, ἀγάλλων ἑαυτὸν ἐν τῇ καθημερίᾳ πάλῃ αὐτοῦ. Παρακαλεῖ, εὐτυχῶν εὐχαριστεῖ, θαυμάζων ὑμνεῖ καὶ μεγαλύνει τὸν Πλάστην τῶν πάντων. Ἐν πάσαις ταῖς περιπτώσεσιν ἀποτεινόμενος ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Δημιουργόν του οὐδὲν ἄλλο κάμνει ἢ προσεύχεται.

Ὥστε ἡ προσευχὴ δὲν εἶναι παρὰ τὸ μέσον ἐκεῖνο διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος διακρίνεται τῶν λοιπῶν ζώων, συγκοινωνεῖ μὲ τὴν Ἀπαρχήν του, συνομιλεῖ μὲ τὸ Ὑ περπέραν. Καὶ εἶναι τὸ μόνον μέσον, ὁ μόνος τρόπος, ἡ μόνη ἰδιότης, ἥτις ἀπέμεινεν εἰς τὸν ἄνθρωπον κατόπιν τῆς πνευματικῆς του καταδίκης, ἥτις τὸν ἔρριψεν ὀρφανὸν εἰς τὸν κόσμον τῶν ζωϊκῶν ἐνστίκτων. Ἀλλ’ οὐχὶ μόνον ταῦτα, **ἡ προσευχὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι τὸ μέσον, δι’ οὗ κατορθοῖ νὰ ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας τῆς προοδευτικῆς ἐξελικτικῆς κλίμακος καὶ νὰ ἅπτεται τοῦ κρασπέδου τῆς Πνευματικῆς Ἀθανασίας.**

Πνευματικῶς δὲν ζεῖ ὁ ἄνθρωπος ἢ μόνον διὰ τῆς προσευχῆς, δὲν ἐξαγνίζεται **τῶν ψυχικῶν του κηλίδων** ἢ διὰ ταύτης. Ἀντιμετωπίζει τὰς δοκιμασίας, ὑψώνει σθεναρῶς τὸ παράστημά του εἰς τὰς ἀντιξόους περιστάσεις καὶ **συντρίβει τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν του διὰ τῆς προσευχῆς καὶ μόνον. Ὑπομένει, θαρρεῖ, συντρίβει τὸ κακόν, ἐξαγνίζεται, ἀνέρχεται, Θεοποιεῖται διὰ ταύτης. Ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν Θεόν, συνομιλεῖ μὲ τοὺς Ἀγγέλους, ζεῖ εἰς τὰς Ἁρμονίας τοῦ Ἀπείρου καὶ ἐλπίζει εἰς τὴν ἀποκατάστασίν του προσευχόμενος.**

Τοιαύτη ἡ προσευχὴ καὶ τοιαύτη ἡ ἀξία της. Καὶ Αὐτὸς ὁ Θεάνθρωπος ὁ Ναζαρηνός, εἰς τρικυμιώδεις στιγμὰς ἐν Γεσθημανῇ, εἰς τὴν προσευχὴν ἐζήτησε τὴν ἐνίσχυσιν. «Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ’ ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο», ἔλεγεν ὁ ἄνθρωπος ὁ ζωϊκός. Καὶ μετὰ τὴν προσευχήν: «πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ’ ὡς σύ.» (**Ματθ. ΚΣΤ΄ 39, Μάρ. ΙΔ΄ 35-36, Λουκ. ΚΒ΄ 42**) Καὶ μήπως κύριον μέρος τῆς Διδασκαλίας Αὐτοῦ δὲν ἀποτελεῖ καὶ ἡ παραγγελία Αὐτοῦ πρὸς προσευχήν;

Ἤθελεν ἀσφαλῶς ὁ ποιμὴν Ἰησοῦς νὰ δείξῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, δι’ ἣν ἔχυσεν τὸ Θεῖον Του Αἷμα, ὅτι **τὸ ψυχικὸν τοῦτο καθαρτήριον, ἡ προσευχή, εἶναι τὸ μόνον στοιχεῖον, τὸ δυνάμενον νὰ κυοφορήσῃ τὴν Ἰδεῶδη Ἀνθρωπότητα, μὲ τὰς γαληνιαίας ψυχὰς καὶ τὰ Θεοποιημένα Πνεύματα. Ἤθελεν νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὅτι διὰ τῆς προσευχῆς δυνάμεθα νὰ ἀτενίσωμεν τὸ Σέλας τοῦ Παραδείσου καὶ νὰ ἀκούσωμεν τὰς συγχορδίας τοῦ Ἀπείρου, ὡς καὶ τὰ ἀσύλληπτα τῶν ὠδῶν τοῦ Καλοῦ καὶ Τελείου. Μᾶς ἐπηγγείλατο διὰ ταύτης τὴν**

ἐν τῷ κόσμῳ Οἰκουμενικὴν Συναδέλφωσιν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ τὸ σκῆπτρον τῆς Ἀγάπης, καὶ Ἀποχρίστωσιν ἡμῶν.

Τοιαύτη ἡ προσευχὴ καὶ τοιαύτη ἡ δύναμίς της... **Διαθήκη Ἐπουράνιος, Κλῖμαξ πρὸς Θεοποίησιν.**